

nogen større Udsigt til, at Svineproduktionen vil blive betydeligere i det kommende Aar, end den har været i det sidste, nu ikke paa Grund af Priserne, men paa Grund af manglende Foder. I Kornloven bestemmes det, at enhver Jordbruger kan fri sig for at afgive Korn af en Jordværdi paa 3'000—4'000 Kr. mod at levere to Svin til et anerkendt Slakteri; men jeg er ikke overbevist om, at denne Bestemmelse vil blive brugt i ret stor Udstrækning, og om, at disse Svin overhovedet vil være tilstrækkelige til Landets Forsyning med Flæsk og Fedt. Det er derfor, naar vi skal kunne opretholde Landbrugets Produktionsevne, nødvendigt, at der skabes Betingelser for at holde saa store Besætninger som muligt; ellers vil Produktionen saavel af Korn som af dyriske Produkter hurtigt gaa ned ad Bakke, og det vil være til Skade ikke alene for Landbruget, men for hele Landet, for hele Folket.

Der staar i Lovforslagets § 4, at der skal betales Kommunerne Erstatning for, hvad de maatte have tabt paa Flæsk sidste Efteraar. Jeg kan ikke være rigtig enig med Hr. Pinstrup paa dette Punkt; thi saa vidt jeg forstod, mente han, at der ogsaa skulde betales Erstatning for det Flæsk, der var blevet fordærvet for Kommunerne. I Bemærkningerne hedder det, at der kun betales Erstatning for Differencen mellem, hvad Kommunerne indkøbte Flæsket for, nemlig 2 Kr. 2 Øre pr. kg, og hvad de maatte sælge det for, nemlig 1 Kr. 50 Øre pr. kg plus Omkostningerne ved Saltning og Lagring, og det vil da blive ca. 70 Øre pr. kg, der skal erstattes de paagældende Kommuner. Jeg vilde anse det for uheldigt, om Ministeren havde foreslaaet, at ogsaa det Flæsk, som ikke var tjenligt eller dog mindre tjenligt til Menneskeføde, og som maatte sælges til en lavere Pris, skulde erstattes af Statskassen; det vilde dog vistnok være et temmelig stift Stykke.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa det konservative Folkepartis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Brorsen: En æret Taler har ved denne Lejlighed udtalt, at vi stadig maatte huske, at „til eet Folk vi alle hører“, og at derfor enhver har en Pligt til, hvilken Samfundsklasse han end tilhører, at bidrage sit til at føre vort Folk ud over de mange Vanskeligheder, som bliver større og større. Denne Udtalelse kan jeg for mit Vedkom-

mende fuldt underskrive. Det er et Ord, der ikke alene bør falde ved en saadan Lejlighed, men i det hele, hvor man drøfter Spørgsmaal som dem, der her er Tale om. Men derfor kan det naturligvis godt undertiden blive Tvivl underkastet, hvorvidt et Krav, der stilles til et enkelt Erhverv, er af en saadan Beskaffenhed, at man kan anerkende det. Jeg vil gerne med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, udtale, at denne Gren af vor Landbrugsproduktion har været underkastet Prissvingninger, som ingen anden Produktion indenfor Landbruget eller i det hele i vort Land har været undergivet. Vi behøver ikke at gaa længere end et Aar tilbage i Tiden for at se en Situation, da vi havde meget lave Priser paa dette Landbrugsprodukt. Man vil maaske erindre, at i Sommeren 1917 er der i alt Fald paa adskillige Egne i Landet tabt store Beløb, fordi Priserne paa dette Produkt da gik meget betydeligt ned. Jeg tror, det er nødvendigt at have dette i Erindring, naar vi behandler det foreliggende Spørgsmaal, thi der er den Forskel paa denne Landbrugsproduktion og Produktionen af Smør og Flæsk, at med Hensyn til dette sidste og for Resten ogsaa med Hensyn til Korn har Staten garanteret aldeles bestemte Priser, hvorledes det end gik med de Priser, vi opnaaede i Udlandet, medens Staten derimod for denne Produktions Vedkommende ikke garanterer en Øre. Man sagde ikke til Landmændene sidste Efteraar, da de maatte sælge deres Kreaturer til Priser, der foraarsagede dem meget betydelige Tab, at man vilde forsøge paa i nogen Grad at give dem Erstatning. Det vilde naturligvis ogsaa have været vanskeligt for ikke at sige umuligt.

Den Landbrugsproduktion, der her er Tale om, er altsaa noget for sig. Ingen vil — det har heller ikke nogen af Talerne gjort — indvende noget imod, at man under de nuværende Forhold kompletterer de knappe Flæskerationer med det Kvantum Kød, der er Tale om i Lovforslaget, 190 g pr. Individ. Naturligvis er det en meget betydelig Udgift; der i det hele ved en Rationering — ikke alene ved denne Kødrationering, men ved enhver Rationering — bliver paaført Statskassen. Naar en Vare skal ud til alle Forbrugere til de mindre Priser, koster det altid Staten meget betydelige Beløb, og det er ikke saa smaa Rationer, vi her er inde paa. Jeg kunde have Lyst til i en Parentes at understrege, hvad Folke-